

SLOVENEK.

Političen list za slovenski národ.

Po pošti prejemana velja: Za celo leto predplačan 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za en mesec 1 gld. 40 kr.
V administraciji prejemana velja: Za celo leto 12 gld., za pol leta 6 gld., za četrt leta 3 gld., za en mesec 1 gld. V Ljubljani na dom pošiljan velja 1 gld. 20 kr. več na leto. Posamezne številke veljajo 7 kr.
Naročnino prejema opravništvo (administracija) in ekspedicija, Semeniške ulice št. 2.

Naznanila (inzerati) se sprejemajo in velja trispotna petit-vrsta: 8 kr., če se tiska enkrat; 12 kr., če se tiska dvakrat; 15 kr., če se tiska trikrat. Pri večkratnem tiskanju se cena primerno zmanjša.

Rokopisi se ne vračajo, nefrankovana pisma se ne sprejemajo.

Vredništvo je v Semeniških ulicah h. št. 2.

Izhaja vsak dan, izvemši nedelje in praznike, ob 1/2 6. uri popoldne.

Štev. 6.

V Ljubljani, v ponedeljek 9. januarija 1888.

Letnik XVI.

O položaji.

V višjih krogih, posebno pa v Berlinu trdijo, da se je zboljšal občni položaj, in nevarnost vojske ni več tako velika. Akoravno nimamo dejanskih dokazov, vendar ne dvojimo, da smemo mirneje zreti v prihodnost. To pripoznavajo sedaj vsa javna glasila. Da pa razumemo sedanji položaj, treba je najprvo povdarjati, da je bila resna nevarnost, ker so nekateri skrivni ljudje za svoje posebne namene sejali nezaupnost med državami. Sicer bi ti sebičneži ne imeli mnogo vspeha, ko ne bi bil zrak poln netiva.

Vsled tega pa ne smemo še trditi, da sanjamo in živimo v zlati dóbi. Jeden črn oblak pokazal se je na obzorji, in ta je dal povod nemiru. Zato pa tudi ugodna politična sapa ne bo tako hitro razpohala oblaka. In zakaj ne? Ljudje, ki so iz osebnih vzrokov želeli vojsko, ne bodo tako hitro opustili svojega nevarnega početja. Na skrivnem bodo zopet kopali prepad med državami. Že sedaj opazujemo nekako nezaupanje med Avstrijo in Nemčijo.

Vsi večji časniki vendar mirneje in treznejše presojajo položaj. Vsi priznajo, da je temelj, na katerem se more ohraniti mir, vredenje postavnih razmer v kneževini bolgarski.

Vprašanje je: ali naj se v kneževini napravi red, ali ne. In na to vprašanje je treba jasnega odgovora.

Govori se o ruskem začasnem zasedenju Bolgarije, o konferenci v Berlinu ali Petrogradu: vse to priča, da državniki iščejo pravi pot, da se sporazume države. Vse daljne razprave o tem so le akademiške vrednosti, vendar dvojimo, da možje pri zeleni mizi omeje vprašanja le na Bolgarijo. Predobro so nam znani slabi vspehi konferenc v Carjigradu in Londonu. Na vrsto bi prišlo gotovo vprašanje makedonsko, vprašanje o Bosni in Hercegovini, o katerem ruski listi pišejo dan za dnem; dalje je vprašanje črnogorsko. Ta in druga vprašanja, v katerih iščejo neke države svoje koristi, krijejo pod mrtvim pepelom živo žirjavico.

Če ob kratkem pregledamo zgodovino zadnje krize, uvidimo takoj, da je pričeta v Berlinu. Bismarckovi listi so prvi zapazili na avstrijski meji

ruske kazake ter opozorili Avstrijo, naj se čuje. Madjarski listi so verno sledili svojim tovarišem v Berlinu ter igrali ulogo Sancho-Panse nemških don-Quixotov. Zato pa tudi niso zadovoljni, da si knez Bismarck zopet hoče prisvojiti nalogo mešetarja ter z Rusijo imeti „proste roke“.

V angleških krogih govore, kakor poroča „Pr.“, da ste se Rusija in Nemčija posvetovali o Bolgariji. Iz Petrograda pa poroča „bureau Reuter“, da so dogovori ruske vlade z dunajskim kabinetom jako prijazni. Dalje se zatrjuje, da car nikakor ne misli na zasedenje Bolgarije, pač pa zahteva spremembe gledé kneza in sobranja. Car tudi ne želi, da bi se knez Ferdinand nadomestil z ruskim princem, ker noče prevzeti odgovornosti. Rusija si ne želi Bolgarije kot svojo pokrajino, ker je ločena od nje po Rumuniji. Sploh ne mislijo v Rusiji, da nastane vojska, akoravno se hitro ne reši bolgarsko vprašanje.

Deželni zbor kranjski.

(Jednajsta seja dne 5. januarija.)

(Konec.)

Za njim se oglasi poslanec g. Klun in govori tako-le:

„Slavni zbor!

Nikar ne mislite, da bodem govoril „Cicero pro domo sua“ in se potegoval za koristi svojih duhovnih tovarišev. Odkar smo dobili zakon o duhovni kongruji, je duhovnikom pač vse eno, naj dobivajo biro ali pa odkupnino v denarjih, ker se jim mora iz verskega zaklada dopolnjevati, kar primanjkuje k plači, ki jim je določena po gori omejenem zakonu.

Tudi ne bodem ponavljal razlogov, zakaj naši kmetje ne marajo odkupiti bire, ker sem jih obširno razpravljal leta 1880, ko smo v tej visoki zbornici prvokrat obravnavali dotični zakon. Svoje začudenje pa moram izreči, da se slavna vlada protivi od upravnega odseka nasvetovani premembi § 13. Pričakoval bi bil marveč, da bode slavna vlada tej premembi radostno pritrčila, ker je to na korist državnim financam, oziroma verskemu zakladu, kakor Vam bodem brzo pojasnil.

Vlada se sklicuje sicer na to, da se enako načelo, kakor v našem načrtu, ne nahaja v nobenem enakem zakonu sosednih dežel, in da smé povsod jeden sam vdeleženec sprožiti odkup bire. Ali ne smemo pozabiti, gospóda moja, da so te zakone skleпали ob času, ko nismo še imeli postave o duhovni kongruji. Takrat je bilo torej vladi lahko vse jedno, ali je dobival duhovnik svojo plačo v poljskih pridelkih, ali pa v denarjih; duhovniki so imeli, kolikor so ravno dobivali, in vlado je to kaj malo brigalo. Odkar pa je vravnana duhovenska kongruja, mora verski zaklad doplačevati, kar duhovnikom k postavno določeni plači primanjkuje, in za državne finance ni vse jedno, ali so ti doneski verskih zakladov večji ali manjši.

To pa je gotovo, gospóda moja, in nihče tega ne bode tajil, da se bodo sedanji dohodki naših duhovnikov po odkupu bire zdatno zmanjšali, in da jim bode moral verski zaklad veliko več doplačevati, kakor sedaj. Jako čudno se mi torej dozdeva, da hoče slavna vlada, ki na vse strani obrača vsak krajcar, preden ga izdá, ki denar stiska, kar le more, ki išče novih dohodkov in ki je hotela v najnovjšem času prihodninski davek pobirati celó od delavcev po tovarnah (čujte, čujte!), tako velikodušno prevzeti večje stroške, ki bi po odkupu bire zadevali verski zaklad. Na državno korist bi torej bilo, da bi se z odkupom duhovenske bire tako ne hitelo.

Pa tudi kmetskim prebivalcem bi bilo to na korist. Splošna je tožba, da ni denarja, in da ljudje ne bodo več mogli zadostovati dolžnim plačilom v denarjih. Kaj pomaga, ako kmet pridelava žita in drugih reči, pa jih ne more spraviti v denar, da bi poravnal davke in druge dolžnosti? Zato so začeli v novejšem času pretresati vprašanje, bi li ne bilo prav in pametno, od kmetskih prebivalcev davke pobirati v kmetijskih pridelkih? To bi bilo na korist davkoplačevalcem in državi. Prvi bi ne bili v toliki skrbi za denar, država pa bi po ceni dobila za vojaštvo in za svoje zavode potrebne reči, ki jih sedaj jako drago kupuje. (Klici: od židov!) Pri budgetni razpravi v državnem zboru slišimo, kako leto za letom to načelo povdarja in vladi priporoča mož liberalnega mišljenja in jeden glavnih voditeljev na-

LISTEK.

Tristoletnica Gunduličeva.

(Dalje.)

„Osman“ se deli na 20 spevov ali 12.114 verzov, od katerih je napisal 10.428 Gundulič sam, a 1686 Ivan Mažuranič, bivši ban hrvatski. To se je pa tako-le zgodilo: Tekom časa sta se izgubila 14. in 15. spev ali kakor nekateri mislé 13. in 14. Mislilo se je, da jih je Gundulič zložil, ali da so se izgubili v potresu, kar pa ne more biti, ker so se ohranili rokopisi pred potresom; ali da jih je večje pokončalo, ne da bi bili Turki razžaljeni vsled vsebine, kar pa tudi ni verjetno; pa vendar je težko najti razlogov, zakaj jih nima. Dokler se je o tem ugibalo, potrudila sta se dva pesnika, da izpolnita to praznino v pesmotvoru. Prvi je bil Peter Sorkočević Dubrovčunin (1749—1826), rodjak Gunduličev po ženskem kolenu; njemu pa je pomagal Gjanluka Vulantič zbirati gradivo iz starih knjig za ta dva speva. Drugi pesnik je Ivan Mažuranič, ki

je v posnemanju jezika in načina Gunduličevega dosegel, kar se je dalo doseči, a v pesniški dovršnosti celó prekosil. Tako misli veči del hrvatskih književnikov, ali Dubrovčani in Dalmatinci bolj cenijo Sorkočevića. Neki pa celó trdijo, da sta oba precéj zaostala za Gunduličem.

„Osman“ ni pravi epos, ker mu je čin preneznaten, kajti v njem se opisujejo samo osobna dela Osmanova. Kar govori o poljskem kralju Vladislavu, to je samo mimogredé rečeno, kot spomin prošlosti, a ne stoji v činu pesme. Epos nima pravega središča, okoli katerega bi se imelo vse vrteti in gibati, pravi Adolf Veber v svoji razpravi „Duh Osmana Gunduličeva“. Po naslovu in smeru bi človek sodil, da je Osman junak eposa, a po opisu hrabrih del, ki se često na dolgo snujejo, mislil bi na Vladislava, ki je tako vzvišen, da ne more biti manji od Osmana. Tako je pesnik izgubil jedinstvo, ki je vendar pri eposu neobhodno potrebno. Kaznačič pa pravi v životopisu Gunduličevem, da je Vladislava zato tako vzveličal, ker mu kot pesnik ni smel odvzeti čara slave, s kojim ga je kot zmagovalca svet

nakitil. Potem dodaje, da je Vladislav velik na delih, a Osman v muki, češ, da se s tem jedinstvo v delu ne ruši. Proti temu trdi Veber, da sta v Osmanu dve središči. Ali ker mu tudi obe nista bili dosti plodni na činih, izumil je več vstavek, od katerih se ene vrté okoli Vladislava, druge okoli Osmana. Pa ako so le-te vrlo različne, vendar so z neko tajno umetnostjo s svojimi stožeri tako zvezane, kakor da so vkup zrasle. Tako je Gundulič, nadaljuje Veber, neimajoč velikih skal, iz malih kamenčkov sestavil poslopje, ki je vrlo podobno mozaiki; pa ravno v tem je pokazal tvorno silo svojega duha ter zaslužil slavo, s katero ga je svet obsul. Kar pa ga še posebno diči, je to, da je vse delo, razun nekih vstavek, katere je s prekrasno romantiko obvil, nadahnil z bogoljubnim duhom, katerega se je on že v prvi mladosti navzel. To se vidi ne samo iz prekrasnega in v tem zmislu vzvišenega početka, nego iz vseh uvodov vsakega speva, pa tudi iz celega dela. S tem je postal „Osman“ prava duševna hrana krščanske mladeži, kateri je to izdanje posebej namenjeno. Gunduličev „Osman“

sprotne stranke. In tukaj se slavni vladi tako zelo mudi odpraviti edino plačevanje v poljskih pridelkih in pospeševati odkup bira s tem, da se enemu samemu človeku, ki morda še v dotični občini ne živi, ki komaj par krajcarjev plačuje, ki jih more s par goldinarji odkupiti, dovoljuje pravica vse druge občane trpinčiti, proti njih volji jih siliti k odkupu bira ter s takim ravnanjem njih in državne finance spravljati v škodo! Ako večina zavežencev želi odkup, dobro; to je konstitucionalno načelo, kateremu naj se ne delajo opovire; jednemu samemu človeku pa dopuščati kaj takega, bilo bi jako nevarno načelo, ki bi se utegnilo pri drugih prilikah hudo maščevati. Upam in pričakujem, da bode slavna vlada moje opomine pretresala in uvaževala in da se predloženemu načrtu ne bode protivila. (Odobranje na levici.)"

Baron Apfaltrern se vnovič oglasi in ponavlja trditev, da bi bil po novem zakonu odkup nemogoč. Duhovni ne marajo zahtevati odkupnine, ker v pridelkih več dobivajo, kakor jim gré. Ali temu se mora skoraj v okom priti. Cene žitu so sedaj res padle, ali upati je, da bodo zopet poskočile.

Dr. Poklukar odgovarja Apfaltrernu, da bi se bila večina upravnega odseka tudi brez ovinkov izrekla za odpravo celega zakona, ako bi se bila ta želja izrekla. Prejšnja večina deželnega zbora je pač malo liberalno ravnala, ker je za vsako občino postavila možiceljna, ki more vse svoje sosede siliti k odkupu. Sedanja večina je veliko liberalnejša, ker to pravico daje večini občanov. Krivično je bilo za cenitev pridelkov vzeti leta, ko je bilo žito najdražje; sedaj je cena jako pala in bo pala še bolj, ker Amerika še ne prideluje, kolikor more, Indija bo tudi pošiljala svoje izdelke, in cena žitu bo šla še bolj nazaj. Sedanja večina deželnega zbora hoče biti pravična, ona hoče odpraviti krivico, ki tiči v tem zakonu, zato pričakuje, da bo tudi slavna vlada prihrdila nasvetovani premembi. (Dobro, dobro!)

Oglasita se Dežman in Šuklje; Dežman sili, naj prej govori Šuklje; toda ta omenja, da bo Dežman gotovo govoril proti zakonu, torej mora po opravljenem redu prej govoriti. Dežman na to vstane in trdi, da duhovščina zato ne mara odkupa, ker več dobiva vsled nizkih fasij. Večina ne zadene zmerom pravih idej. (Smeh med poslanci! Klici: Ko ste ta zakon delali, gotovo ne.)

Šuklje kaže nasproti Apfaltrernu, da silna konkurenca novih delov svetá žito ceni in pa tudi sedanja trgovinska politika sosednih držav s svojimi pogubnimi načeli. Dalje vpraša govornik, zakaj niso zaukazali imperativne odveze, ako tako silno želé, da naj se bira odpravi. Dežmanu oporeka, da tedanja večina res ni mogla misliti na cene prihodnjih let. Ako so načelo, da sme jeden sam zahtevati odvezo, sprejeli drugod, iz tega ne sledi, da bi je morali tudi pri nas. Da se bira premalo ne zaračunja, skrbi že davčna oblast. V eni reči pa se strinja z Dežmanom, da namreč večina ni zmerom zastopnica pravih idej. „Sem enkrat — pravi — v prijetnem položaji, slovesno konstatovati to redko soglasje. Da večine niso vedno nositelji pravih idej, o tem se je dežela naša dovolj prepričala v oni žalostni dóbi, ko je 5% prebivalstva vojvodine Kranjske v tej deželni sobani gospodovala nad ogromno večino 95%. In da takrat večina šestokrat ni bila zastopala pravih idej, o tem je živ dokaz deželni

pa je važen tudi v narodnem pogledu, kajti razun grške povesti naštel je pesnik natanko tudi skoraj vse hrabre čine južnih Slovanov, posebno pa srbskih junakov. S tem pa, ker je tudi točno opisal domače življenje naših bratov Poljakov ter slavna dela njihovih najglasovitejših kraljev, postal je „Osman“ splošen zaklad celoskupnega Slovanstva, ter se je čuditi, kako jasno se je ta nova misel v njegovi rodoljubni duši razvila. Iz „Osmana“ se vidi, da so se Dubrovčani in Poljaki bolje poznali, nego se to dandanes nahaja med sorodnimi bratskimi plemeni. Kako je pa do tega prišlo in kako se je ta ideja slovanska gojila takrat v Dubrovniku ter močno vplivala na Gundulića, razložil nam je jasno in temeljito profesor Smičiklas v svojem nastopnem govoru prigodom njegove instalacije za vsučilišnega rektorja v Zagrebu. Po tem takem je tudi „Osman“ neizerpljiv zaklad v zgodovinskem in zemljepisnem pogledu ter ga zatorej posebno priporočam slovenski mladini, ki je večča hrvaščine. (Konec prih.)

zakon o odkupu duhovske bira, kateri predrugačiti v nekaterih bistvenih določbah je danes nalog večine naše“. (Dobro!)

Po končni besedi poročevalca, ki pravi, da drugega razloga ni našel, zakaj je bil sklenjen zakon gledé odkupa bira, sprejme se § 13., kakor ga predlaga odsek in celi zakon sprejme v drugem in tretjem branji. Glasí se tako:

Z a k o n

z dné

s katerim se izpreminjajo nekatera določila zakona z dné 13. junija 1882. leta, dež. zak. št. 25, leta 1886., o odkupu posestev se državečih novčnih in prirodniških davščin za cerkve, župnije in njih organe.

Po navétu deželnega zbora Svoje vojvodine Kranjske ukazajem tako:

Člen I.

§§ 5., 12. in 13. zakona z dné 13. junija 1882. leta, dež. zak. št. 25 leta 1886., so v svoji dozdanji besedi razveljavljeni ter se odslej glasé:

§ 5. Vrednost prirodniških davščin se zračunja po cenah kraja dušnega pastirstva, h čigar okolici spada zavezano posestvo, in to:

- a) pri prirodniinah, ki so podvržene tržni ceni, po povprečni ceni let 1878. do 1887.;
- b) pri prirodniinah, ki nimajo tržne cene, ali pri katerih se o teh cenah ne more dobiti verjetno potrdilo, potem pri opravljenih v delu, po zvedencih, katerim se je pri tem ozirati na zgoraj navedeno povprečno dóbo.

§ 12. Odkupilno postopanje se pričnè na napóvedí, katere morajo vložiti upravičenci ali njih zakoniti zastopniki pri krajni komisiji do 22. junija 1888. leta.

V napóvedih je upravičence in zavezance, kakor tudi zavezana posestva, način in velikost prejemanja natanko navesti. Natančnejša določila o tem se izdadó po ukaznem poti.

§ 13. Ako prejemalni upravičenci do 22. junija 1888. leta ne vložé nobene napóvedí, tedaj jih je na zahtevanje večine vseh zavezancev pozvati, da v roku jednega meseca vložé svojo napóved gledé vseh, v tisti davčni občini stanujočih zavezancev.

Po brezvspešnem preteku tega zadnjega roku je upravičencu ob njegovih stroških uradoma postaviti skrbnika za napóved in izvršitev odkupilnega postopanja.

Člen II.

Mojim ministom za notranje stvari, za pravosodje in za finance se naroča izvršiti ta zakon.

Konečno voli zbor namesto obolelega poslanca Robiča poslanca Stegnarja za verifikatorja zapisnikov in ob $\frac{3}{4}$ uro deželni glavar sklene sejo, ter prihodnjo sejo napové za torek, 10. t. m.

Praznovanje papeževe zlate maše v Ljubljani.

Govor g. Povšeta v redutni dvorani.

(Konec.)

Ne kmalu katera véda pa je bila toliko skažena, kakor historična vednost. Zato je sv. Oče Leon v svoji okrožnici objavil poziv do vseh historikov, da naj se potrudijo preiskovati vse vire dosedanje zgodovine, ki se v tako obilni množini nahajajo v vatikanski knjižnici, ki je po povelji Leona sedaj odprta ne le katolikom, ampak vsakemu učenjaku tudi drugih veroizpovedovalcev, da tudi splošnoznanim ateistom.

Tako more le vladar katoliške cerkve, branitelj resnice in pravice ravnati, ker nima se bati luči! Pač umesten je vsklik sv. Očetu Leonu: Luč na nebu!

Koliko je storil sv. Oče Leon za razširjenje svete vere po vesoljnem svetu, to slišimo leto za letom, tako, da moremo občudovati njegovo plodonosno apostolsko delavnost za razširjenje Kristusove sv. vere. Kot očetu katoliškega sveta so mu pri srci vsi raznovrstni, mnogobrojni narodi, za katerih dušni blagor mu tako toplo bije plemenito milo njegovo srce. Ni mi časa, da bi državno izredno spretnost sv. Očeta Leona nadaljeval, saj je o tem čul vsak katolik in saj se mu klanjajo sedaj oni državniki, ki so ljuto nasprotovali katolicizmu.

Preidem k sklepu. Vesoljni svet se torej z vso pravico danes raduje. Kaj pa mi katoliki slovenskega rodú? Ali nimamo prav mi tudi še posebnega vzroka biti prav temu Vladarju katoličanstva prisrčno vdani in hvaležni? Spomnimo se samo naklonjenosti, katero skazuje sv. Oče Slovanom. Kako je navdušila Njegova okrožnica l. 1880 vse Slovane, v kateri proslavlja slovanska apostola brata sv. Cirila in Metoda, ki sta iz Soluna prinesla tudi nam Slovincem luč prave svete vere ter učila naše pradede svete resnice. Leon zaukazal je, naj se dan 5. julija uvrsti v koledarji rimske vesoljne cerkve in vsako leto praznuje praznik svetnikov Cirila in Metoda z lastnimi dnevniciami in lastno mašo po obredu večjega praznika. Ob enem je dal v spomin postaviti v cerkvi sv. Klementa, kjer počivajo sveti ostanki sv. Cirila, na svoje stroške nov altar na čast sv. Cirilu. Ali ne spričuje to vse posebno naklonjenost, da, pravo očetovsko ljubezen sv. Očeta tudi za nas?

A zato pa Mu je tu ves slovenski svet hvaležen, in to pokazal je naš visoki zastop naše dežele, naše ljubljene krasne domovine s svojim sklepom, kakoršni se spodobi zastopu eminentno katoliške dežele.

Prav tako je izrazil mestni zastop bele Ljubljane čutje iskrenega spoštovanja do sv. Očeta, proseč ga, da blagoslovi ljubljansko prebivalstvo. In ta sklep našel je navdušen odmev v srcih prebivalstva našega glavnega mesta, katero je s sinočno razsvetljavo pokazalo iskreno navdušenje svoje za sv. Očeta. Da, bela Ljubljana pokazala se je kot vredno, zvesto hčer katoliške cerkve, da, Ljubljana pokazala je svetu, da zasluži ljubezen in naklonjenost svojega sv. Očeta!

O, da! zato pa sv. Očetu smelo in vestno vsklikne ves slovenski rod zvesto in hvaležno vdan, in če veljajo besede: Hrast in hrib se omaja, zvestoba Slovencev do cesarja ne gane, tako tudi so resnične besede: Poprej se bo skala in gorovje omajalo, a zvestoba slovenskih katolikov do sv. Očeta nikdar! Kakor vesoljni katoliški svet, tako se bode vedno oziral tudi slovenski rod na bregove Tibere v večno mesto Rim, od koder prihajajo z vzvišenega sv. Prestola besede mirú, blagosti in modrosti, luč prave sv. vere, ki edina more osrečiti naš ubogi narod, ki edino v sv. veri išče in ima sladko tešilo v vseh bridkostih življenja in nado do boljše bodočnosti.

Pozivljam Vas, preslavna gospóda, dragi katoliki, da z menoj vskliknete k nebu, da nam Vsemogočni ohrani sv. Očeta Leona še dolgo vrsto let, da bo ta od sv. Duha razsvetljeni vladar katoličanstva modro in varno krmaril čolnič sv. Petra po razburjenih valovih človeške strasti ter da ga dovede v varno zavetišče Kristusove sv. vere, kjer edino more človeška družba najti mir in srečo! Slava, slava Leonu XIII.!

Politični pregled.

V Ljubljani, 9. januarija.

Notranje dežele.

Dné 6. t. m. se je vršilo skupno *ministrsko posvetovanje*, kojega so se vdeležili ministri Kalnoky, Bylandt, Kallay, Tisza, Orczy, Férjervary, Taaffe, Dunajevski in Welsarsheimb. Predsedoval je grof Kálnoky. Predmet razpravi so bili novi predlogi k orožni postavi.

Vladika Strossmayer in grof Drašković sta odpotovala dné 5. t. m. na Dunaj, kjer sta se vdeležila *Gunduličeve slavnosti*, koje so priredili tamošnji Hrvatje.

V *češkem deželnem zboru* je glasoval zoper predlog, naj čestita deželni zbor papežu k zlati maši, poslanec Tuma kot zastopnik mesta Visokega Mita. Mestni zastop pa je poslal v „Hlas Naroda“ popravek, v kojem zatrjuje, da pri tej priložnosti poslanec Tuma nikakor ni izrazil prepričanja svojih volilcev.

Vnanje države.

Papež Leon XIII. je podaril dné 7. t. m. knezu Liechtensteinu, odposlancu avstrijskega cesarskega dvora v Rimu, veliki križec Pijevega reda. Isti dan je sprejel v avdijenci Vego de Armija ter mu izročil pismen odgovor španjski kraljici. Ravno takó se je poslovil od sv. Očeta zastopnik nemškega cesarja, grof Brühl. — Povodom papeževe slavnosti se je pela zahvalna pesem zadnji dan minulega leta po vseh katoliških cerkvah v Serajevu in je daroval sv. mašo dné 1. januarija v stolni cerkvi tamošnji škof dr. Stadler. Pri tej priložnosti so doneli v drugič

novi zvonovi, dar kranjskih Slovencev. — Tudi Anglija ni zaostala v proslavljanju papežev zlate maše. Vse katoliške cerkve londonske so bile krasno odičene, posebno pa se je v tem odlikovala stolna cerkev kensingtonska, v koji je daroval slavnostno sv. mašo škof dr. Weathers. Tri irske škofije so poslale papežu v dar blizo 60.000 gold. Posebne važnosti in zanimivosti je darilo anglikanskega višjega duhovnika, R. K. Jenkias-a, rektorja in kanonika v Canterburyji — „pastirsko pismo angleških apostolskih vikarjev iz leta 1688“. Knjiga je krasno vezana in lepša njene platnice papežev grb. Živ dokaz nam je to čestitanje anglikanskega duhovnika, kako prodira po celem svetu spoštovanje do katoliške cerkve in njenega poglavarja. Kajti ni še dolgo, ko so ravno privrženci anglikanske cerkve ljuto napadali rimskega papeža; imenovali so ga v svoji besnosti — antikrista, danes pa se mu klanjajo ponižno in spoštljivo.

Med *Nemčijo*, *Rusijo* in *Avstrijo* so se razmere odločno obrnile na bolje. Avstrijska vlada je sporočila v Petrograd, da popolnoma zaupa ruski politiki in da nikakor ne dvoji o njeni odkritosrčnosti. Minister Tisza je šel dné 7. t. m. k ruskemu veleposlaniku na Dunaji, knezu Lobanovu, ter mu je zatrdil, da Madjari niso nikačar prigovarjali Avstriji k vojski z Rusijo. Veleposlanik se mu je za to izjavo toplo zahvalil. Grof Šuvalov, ruski veleposlanik v Berlinu, je poročal carju o mirovnih zahtevanjih berlinskega kabineta ter so vsled tega nastali popolnoma povoljni odnošaji med obema državama. Diplomate teh treh držav so jako zadovoljni z dosežanim vspehom posredovanj. Edino kočljivo bolgarsko vprašanje rešila bo berlinska konferenca. Tej se protivi še Kálnoky, vendar pa je toliko gotovo, da se bo posvetovanj vdeležila Avstrija, ako bo iz njih izključena vsaka beseda o Bosni in Hercegovini.

V kratkem bo začel izhajati nov *srbski* list, kojemu smoter bo razširjevanje veliko-srbske ideje. — Nikdo treznomislečih belgradskih politikov ne dvoji o tem, da so ure štete novemu ministerstvu. „Nova Ustavnost“ trdi naravnost, da je vspered Gruičevega kabineta nelzvršljiv. Prav odločno trdijo nekateri krogi, da je deloval pri propadu Rističevega ministerstva — ruski vpliv.

Bolgarski knez je obiskal dné 7. t. m. kadetno šolo, ko so bili gojenci ravnó pri obedu. Voščil jim je srečno novo leto; vsled tega zelo radostno iznenadeni kadetje so se toplo zahvalili knezu za toliko odlikovanje. — Vladni krogi sofijski čutijo, da se kopičijo na njihovem obzorji črni oblaki. Ker postaja splošni politični položaj vedno težavniši, zavrgla sta knez in njegova mati nameravano potovanje v Plovdiv.

„Figaro“ opisuje novo *francosko* puško-repetirko. Puška je osemmilimeterska, patrona tehta 15 gramov. Kroglja je daljša od navadnih, ter je vilita iz trdega svinca in prevlečena z novim srebrom. Smodnik je iznašel inženir Vieille; pri strelu ne proizvaja posebnega poka in dima. Vendar pa so, ki trdijo, da se smodnik lahko spridi. — Pri novih volitvah v senat, koje so se vršile minoli teden, dobili so republikanci 61 in konservativci 21 sedežev. Slednji imajo sedaj tri glasove več, kakor poprej. — Dné 6. t. m. bila je prva obravnava zoper prodajalce redov, Ribaudeau-a, Herberta in Dubrenila. Državni pravdnik je naznanil, da se obtožnica glasi zaradi došlih novih dokazov tudi zoper Wilsona, potem pa je bila obravnava preložena in so bili zatoženci začasno izpuščeni iz preiskovalnega zapora.

Angleška kraljica Viktorija je svetovala s posredovanjem tretje osebe princesinji Klementini, naj pogovori svojega sina Ferdinanda, da radovoljno zapusti Bolgarijo.

Izvirni dopisi.

Iz Radovljice, 3. januarija. 22. dec. minolega leta vršila se je volitev novega občinskega odbora. V drugem volilnem razredu so bili izvoljeni p. n. gg.: A. Roblek, Mat. Klinar, Jan. Bulovec, Jan. Sartori, Oton Homan, Jan. Mali. — V prvem razredu so bili izvoljeni gg.: Lud. marquis Gozani, župnik Bononi, Fr. S. Hudovernik podobarski mojster Jan. Murnik, ces. geometer Sittig in grof Margheri. Na povabilo staroste g. župnika Bononija zbral se je novoizvoljeni odbor včeraj 2. januarija, da si izvoli načelnika-župana. Izvoljen je bil soglasno g. A. Roblek, tukajšnji posestnik in lekarničar. K tej izvolitvi si mesto lahko čestita, ker g. Roblek vživa splošno spoštovanje. Občinski svetovalci pa so bili odbrani: prejšnji mestni župan g. Hudovernik, trgovec in posestnik g. O. Homan, posestnika gg. Mat. Klinar in Jan. Mali.

Iz Trsta, 1. januarija. Že je nad teden dni, kar je začela briti burja in ž njo se je pokazal tudi beli prijatelj sneg, palo ga je v četrtek po noči in potem v petek čez dan v mestu in v okolici toliko, kakor že 50 let ne toliko. Pa to naj bi še bilo, če bi potem tudi tako hitro izginil, kakor je zamel, da

bi hitro skopnel, kakor drugikrat, kar pa sedaj ni ravno podobno, ker vse je zmrznilo in pota so ledena povsod, kakor bi padal led, ne pa sneg z neba. Ker pa ni bilo samo pri nas tako, ampak še mnogo huje tudi na Krasi s zameti, zato je zaprlo tudi železnico in vsa komunikacija je ustavljena med Trstom in Ljubljano po direktni zvezi. Na Krasu je nanesa zadnji petek in prejšnjo noč burja toliko snega, da razun par vlakov se ni moglo v Trst s Krasa. V petek bila je železnica odprta samo do Nabrežine in od tam so se vlaki vračevali cazaž v Trst, namenjeni proti Ljubljani. — V soboto še-le okoli poludne je došel kurirni vlak, kateri bi bil moral priti že v petek zjutraj. Tudi na državni železnici je bila zaprta proga Trst-Hrpelje in Divača-Roč, na istrijansko stran, katera se je pa odprla zaradi silne množine snega še-le v ponedeljek zjutraj.

Na Sveti dan in ponedeljek dopoludne je bilo prav lepo vreme, kar je začelo popoldne zopet prav drobno mesti in zopet smo bili obdani s kitajskim zidom. Kurirni vlak v torek zjutraj prišel je s zamudo dobrih dveh ur malo pred poludnevom, poštni vlak, kateri bi imel priti ta dan, pa je ostal med Ležečami in Divačo v snegu; od tukaj so vlaki zopet mogli samo do Nabrežine iti, potem pa zopet nazaj. — Vsled pretrgane zveze torej gré vsa pošta, namenjena k Vam in proti severu, sedaj skozi Nabrežino, Gorico, Videm, Ponteba-Trbiž in potem ali proti Ljubljani ali proti Beljaku. Ravno tako je bil ustavljen tudi promet zopet na državni železnici radi velikih zametov. (Dalje prih.)

Dnevne novice.

† Janez Toman.

V kratkem zagrne nam mati zemlja v svoje mrzlo krilo zopet moža poštenjaka stare korenine, vzglednega duhovnika, vrlega, značajnega rodoljuba, iskrenega narodnjaka; moža kakoršnih dandanes tako živo potrebujemo.

Umril je namreč 7. t. m. ob 3/4 na 5 v Moravčah ondodni prezasluzni dekan in župnik, častni kanonik ljubljanskega stolnega kapitula g. Janez Toman po kratkej bolezni v 81. letu dóbe svoje. Pokopan bode jutri ob 10. uri. — Porodil se je rajni 22. junija 1807 v Bohinjski Bistrici. Učil se je v Ljubljani ter je bil po dobro dovršenih študijah 26. julija 1832 v mašnika posvečen. Služboval je najprej jedno pičlo leto kot duhovni pomočnik na Igu. Vsled odličnih njegovih lastnostij pozove ga že prihodnje leto 1833 škof Anton Alojzij v Ljubljano za stolnega kapelana in nemškega govornika. Tù deloval je neumorno z obilnim vspehom skoraj 12 let. Bil je jako priljubljen in na glasu kot izvrsten govornik. — Leta 1845 oboli tedanji dekan Moravški, Blaž Lipovec. Škof Wolf, ki je pokojnega Tomana radi njegovega možatega in postavnega obnašanja posebno čislal, za to važno mesto ne ve boljšega moža, nego njega. Zato ga pošlje 24. aprila 1845 za farnega in dekanijskega oskrbnika v Moravče. Po smrti župnika Blaža Lipovca dobi kot edini prosilec farno Moravško, na katero je bil 21. maja leta 1849 umeščen. Obče prepričanje, da škofijstvo ne bi bilo moglo njegovih velikanskih zaslug prezreti in vrednejšemu fare podeliti, bilo je pač vzrok, da se ni nič drugih prosilcev oglasilo. V Moravčah bil je stalen delokrog njegovemu dolgemu, blagoslobnemu življenju. Celih 43 let se je tù trudil in potil skoraj do zadnje ure svojega življenja, ker še Sveti dan imel je trikrat slovesno mašo. Koliko je storil tù in sploh v duhovnem pastirstvu v 55 letih, tega nam ni mōči dostojno opisati. Zapisana so pa njegova dela v knjigi življenja. Naj zadostuje, če omenimo, da ga je presvetli cesar v priznanje obilnih njegovih zaslug na cerkvenem polji z najvišjim odlokom dne 2. junija l. 1882 imenoval častnim kanonikom stolnega kapitula ljubljanskega.

V umršem Tomanu izgublja pa tudi narod slovenski dobrega, vrlega, zvestega svojega sina. — Pokojnik bil je blag, plemenit, ljubeznjiv, čist in jeklen značaj. Še v visoki starosti moral se je prikupiti vsakemu, kdor je imel priliko ž njim občevati. Vnet za vse dobro in vzvišeno, gorel je zlasti za srečo svojega naroda. Ljubezen do naroda gnala ga je celó na politično polje, kjer je bil deželni

poslanec od l. 1861 do 1877 za okraj Kamnik-Brdo. Vsem narodnjakom iz srca povzet bil je njegov govor v 26. seji kranjskega deželnega zbora leta 1866 za vpeljavo slovenščine v ljudske in srednje šole. „Dobro“, „slava“ in „živio“-klici od narodne strani potrjevali so navdušeno njegove trditve. Bil je iskren prijatelj ranjcemu Bleiweisu. Ljubezen do naroda pomladila je še, rekel bi, 80-letnega starčka, da, pozabivši na svojo telesno slabost, s čilim duhom stopi na čelo novo ustanovljeni podružnici sv. Cirila in Metoda. Sam počitka potreben dramil in budil je še vedno rod svoj iz duševnega spanja. Izguba tacega moža je britka za vse, ker s značajnostjo svojo pridobil si je mnogo spoštovateljev in ljubiteljev. Ljubila in čislala ga je duhovščina kot svojega očeta in ni čudo, saj je izgubila v njem svojega milega prijatelja; fara izgubila je blagega voditelja in narod vrlega buditelja. Požrtvovalna njegova ljubezen za probujenje slovenskega naroda gotovo zasluži trajen hvaležen spomin v sreih vseh pravih rodoljubov, ker stal je do zadnjega v vrsti prvoboriteljev. Naša želja in prošnja je le: Bog mu daj večni mir; nam pa obudi mnogo takih mōž!

(Statistično.) Leta 1887 bilo je v Ljubljani v stolni fari sv. Nikolaja rojenih 54, poročenih 29 parov, umrlo jih je 54. V mestni župniji sv. Jakoba je bilo rojenih 168, poročenih 56 in mrličev 179. Pri sv. Petru se jih je lani rodilo 360, poročilo 86, in umrlo jih je 400. V frančiškanski fari je bilo l. 1887 rojenih 238, poročenih 75, umrlih 237. V Trnovem pa 145 rojenih, 27 poročenih, 97 mrličev. V ljubljanski deželni bolnišnici je bilo lani rojenih 188 in umrlo jih je ondi 413. V kaznilnici na Gradu so l. 1887 imeli mrličev 17.

(Ogenj.) Auerova pivarna bila je minoli teden dvakrat v veliki požarni nevarnosti, to tem bolj, ker so poslopja stara in na tesnem zidana. V sredo zvečer je služkinja v stanovanji g. Auera likala perilo. Pri tem je zvrnila svetilnico, petrolej pa je hitro vžgal celo sobno pohištvo. Dekla je hotela ogenj sama vdušiti, — zaman. Med tem je navstal v sobi tolik vzduh, da niti ni mogla več priti do vrat. Posrečilo se jej razbiti okno na dvorišče ter sklicati domače, ki so hitro pogasili ogenj. Škode je nad 100 glđ. — V petek ob 1/2 9. uri zjutraj pa se je vnela streha nad poslopjem, v kojem se kuha pivo. Slučajno je bil navzoč kovač Francec Toni, po domače Srakar, iz Kravje doline, ki je prišel nujno popraviti kotel. Takoj je pohitel Toni na streho, na parni stroj, ki goni vodo, nastavil cevi, in tako se je posrečilo ljudem, ki so prihiteli na pomoč, takoj v izviru pogasiti ogenj. Požarna bramba je bila hitro na mestu, a opraviti ni imela ničesa, nego konstatovati, da nikjer več ne tli. Škode je 700 glđ.; poslopje je bilo zavarovano.

(Gledé občinske postave) se nam s Štajarskega piše, da tam niso mogli razumeti naših člankov, zadevajočih preuredbo občinske postave na Kranjskem, to pa iz tega razloga, ker načrta nismo priobčili v našem listu, opiraje se na upauje, da je črtež od druge strani itak že znan. Na Štajarskem imajo „politične“ in „dačne“ občine; zadnje so kakor take zapisane v davkarnici ter nimajo sicer nobene pravice, a ljudstvo jih niti ne pozná kakor take, temu so le znane „politične“ občine z „občinskim predstojnikom“ ali županom na čelu. Take občine so po nekod male, po drugod dokaj velike, obsegajoče po več vasi, krajev, okolic. Le na Murskem polji imajo neko posebnost, katera pa postava ne pozná. Tam sta na pr., kakor tudi drugod, po dve vasiči, ali istih več, skupaj jedna (politična) občina. Toda: če ima, recimo, katera posamezna vas kakošno premoženje, njivo, travnik itd., to dohodkov od tega posestva ne dobiva občinska blagajnica, ampak vaška (vasniška, občinska v ožem pomenu). Načelnika zadnje občine, oziroma vasi, imenujejo „župan“. Ta nima s (politično in drugo) gospodsko nič opravila. Župan je vsako leto drugi, vrstijo se po hišnih številkah; pa le kmet mora biti, ne „žalár“ ali kočljár. Župan ima na skrbi vaško blagajnico, in je v obziru na vse to, kar občinski predstojnik v pogledu na politično občino. Ta zadeva je težave provzročila pri pisanji nove zemljiške knjige, ker so se posamezne vasi branile, da bi se njihova njiva itd. zapisala kot občinsko (kakor to postava pozná) premoženje. Iz tega se vidi, da so posamezne vasi s svojim premoženjem nekako to, kar na pr. kakoršno zasebno društvo v občini. — Da pa vstrežemo tudi volecenjenim bralcem on-

kraj Save, hočemo priložnostno objaviti črtež občinske postave za Kranjsko.

(Predstava dramatičnega društva.) S toliko radostjo nismo še prijeli peresa v roke, da poročamo o slovenski dramatični predstavi, kakor ravno danes. Sinoči je moral pač vsakdo priznavati, da moramo biti Slovenci ponosni na svoje domače gledališče. „Lowoodska sirotá“ je igrokaz, kojega osebe se odlikujejo po krepkih značajih, in ravno zaradi tega zahteva igra izvrstnih predstavljavcev. Iznensdil nas je g. Borštnik. Premišljena maska in kretanje njegovo sta nam dokazovala, da mu je bila ta vloga predmet posebno temeljitega in vestnega učenja. Gospica Zvonarjeva je znala svojo nalogo izborna, ter je žela v istini opravičeno, burno pohvalo. Posebna čast za ta večer pa gre gospici Gostičevi. Hvalevredno je že, ako radovoljno prevzame igralka vloge, ki ne spadajo v njeno stroko. Tem hvaležniši pa jej morata biti vodstvo in občinstvo, ako izvrši svoj težavni posel na občo zadovoljnost. Tudi gospici Nigrinova in Vrtnarjeva ste nam bili všeč. Manjše vloge bile so v dobrih rokah, in ako že moramo povedati svoje mnenje tudi z negativnega stališča, svetovali bi g. Sršen u, naj v prihodnje predstavlja take krepke značaje, kakor je „kapitan“ Henry Wytfield, nekoliko bolj možato.

(Občinske volitve v celjski okolici) vršijo se danes, dné 9. jan. in jutri, kakor bodo še okoliščine nanesle.

(Mura zamrznola) je blizu Ljutomera tako, da človek, kakor nam neko naznanilo z dné 9. jan. javlja, lahko péšice pride čez reko.

(Stavčeva hiba.) V „odprtem pismu „Soči““ v zadnji številki predstaviti so besede „že v prihodnjem 49. listu (5. vrsta od spodaj) v 7. vrsto od spodaj za besedicami „na to pa“, kar so cenjeni čitatelji že itak sami uvideli.

Telegrami.

Celovec, 8. januarija. Ministerstvo je zaukazalo, da se bo razpustila koncem šolskega leta volšperška strokovna šola.

Petrograd, 9. januarija. „Deutsche Ztg.“ je poizvedela, da je že odpuščeno moštvo najstarejšega letnika pri konjici in topništvu gardnega kora. Gardni pešci odpuščeni bodo prihodnje dni. List pozdravlja to naredbo kot oznanjevalko miru ter dostavlja, da se moštvo družih armadnih korov že prej odpušča, nego pri gardnem koru, dostikrat že po končanih jesenskih vajah.

Berolin, 9. januarija. Cesar je spal zadnjo noč bolje.

Vremensko sporočilo.

Dan	Čas	Stanje		Veter	Vreme	Mokrina na 24 ur v mm
		zrakomera v mm	toplomera po Celziju			
7. u. zjut.	746 73	— 7 6	sl. zap.	oblačno	0 00	
7. 2. u. pop.	746 63	— 5 0	sl. zap.	jasno		
9. u. zveč.	748 73	— 9 6	„	oblačno		
7. u. zjut.	746 25	— 11 6	brezv.	megla	0 00	
8. 2. u. pop.	746 13	— 5 0	sl. zap.	jasno		
9. u. zveč.	746 33	— 6 0	sl. zap.	oblačno		

Dné 7. dopoldne oblačno, popoldne se je začelo jasni, večer oblačno. Dné 8. zjutraj megla, potem jasno. Srednja temperatura obeh dni 7 4° in 7 5° C, za 4 9° in 4 9° pod normalom.

Zahvala.

Podpisani izreka v svojem i svojih sorodnikov imenu najprisirnejšo zahvalo vsem p. n. blagim prijateljem in znancem, kateri so povodom smrti mojega nepozabljivega očeta izrazili nam svoje sočutje, ter pripomogli k sijajnemu pogrebu v dan 5. t. m., kakor posebno: Njej prevzviš. visokorodni gospej grofinji Auerspergovi za prekrasni venec na krsto, visok. čast. g. kanoniku Antonu Urbasu, ki je iz prijaznosti blagovolil prevzeti pogrebno opravilo, domačemu v. č. g. župniku J. Dolencu, ki mu je bil ves čas posebno naklonjen, in v zlasti v boleznih ljubeznjiv tolažnik, v. č. g. J. Dernovškemu želimeljskemu, slavnemu šolsk. vodstvu, slavn. prostovoljne požarne brambi, izvrstnemu pevskega zboru za ginjači nagrobni, kakor tudi vsem drugim faranom za obilno udeležbo pri pogrebu, ter jim kliče: Bog Vam stotero povrni.

Julij Čuk
kapelan.

(1)

Dunajska borza.

(Telegrafično poročilo.)

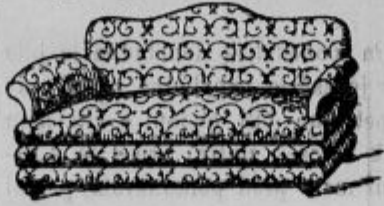
9. januarija.

Papirna renta 5% po 100 gl. (s 16% davka)	78 gl. 60 kr.
Sreberna „ 5% „ 100 „ 16% „	81 „ 15 „
4% avstr. zlata renta, davka prosta	110 „ 15 „
Papirna renta, davka prosta	93 „ 40 „
Akcije avstr.-ogerske banke	871 „ 50 „
Kreditne akcije	271 „ 50 „
London	126 „ 70 „
Srebro	— „ — „
Francoski napoleond.	10 „ 02 „
Cesarski cekini	5 „ 96 „
Nemške marke	62 „ 17 1/2 „

Anton Obreza,

tapecirar in dekoratér

v Ljubljani, Ključarske ulice šte. 3.

priporočá prečast. duhovščini in slavnemu p. n. občinstvu za izvanredno znižano ceno, veljavno le januarija in februarja t. l.: Divane (glej podobo) po 26 in 27 gld. Stole po 8 in 9 gold. Mo-

droce na peresih (Federmdratzen) po 10 gld. Zimnice po 22 gld. in višje. Molilni klečalniki in cerkveni stoli.

Za dobro in pošteno delo se jamči. Naročila z dežele in poprave, kakor tudi vsa v to stroko spadajoča dela se točno in najceneje izvršujejo.

Ceniki s podobami zastoj in franko na zahtevanje. (6)

Brata Eberl,

izdelovalca oljnatih barv, firnežev, lakov in napisov.

Pleskarska obrt za stavbe in meblje.

Ljubljana,

za Franciškansko cerkvijo v g. J. Vilharja hiši št. 4.

priporočata prečast. duhovščini in p. n. občinstvu vse v njih stroko spadajoče delo v mestu in na deželi kot znano realno fino delo in najnižje cene.

Posebno priporočilne za prekupee so oljnaté barve v ploščevinastih puščah (Bleebüchsen) v domačem lanenem oljnatem firneži najtineje naribane in boljše nego vse te vrste v prodajalnah. (7)

Cenike na zahtevanje.

Nove izdaje!

Nastopne molitvene in poučne knjige so izšle v novih izdajah, in sicer:

Sv. Alojzij, ali šestnedelna pobožnost v čast sv. Alojzija. Pridjane so molitve za občno službo Božjo in življenje sv. Stanislava Kostka. Spisal V. Lah. — V. natis. V polusnje vezana z marmornatim obrezkom 45 kr.; v usnje vezana z marmornatim obrezkom 60 kr.; v usnje vezana s zlatim obrezkom 80 kr.; v usnje vezana s zlatim obrezkom in pozlačena 1 gld. 10 kr.

Getzemani in Golgata, šola ponižnosti, pokorščine in ljubezni do smrti. Bukve premišljevanja in molitve k časti britkega trpljenja in smrti našega Gospoda Jezusa Kristusa, po premišljevanji pobožne nune Ane Katarine Emerih in po spisih najmenitnijih častilcev presvetega trpljenja našega Zveličarja. Spisal J. Volčič. — VI. natis. V polusnje vezana z marmornatim obrezkom 1 gld. 10 kr.; v usnje vezana z marmornatim obrezkom 1 gld. 30 kr.; v usnje vezana s zlatim obrezkom 1 gld. 70 kr.

Naša ljuba Gospa, Presvetega Sreca. Poučevne in molitvene bukve častilcem Matere Božje. Iz nemškega posnel Janez Volčič. — III. natis. V usnje vezana z marmornatim obrezkom 90 kr., v usnje vezana s zlatim obrezkom 1 gld. 30 kr.

Sveta ura moliti Jezusa v Zakramentu ljubezni Božje ali: Obiskovanje presvetega Rešnjega Telesa in počestevanje vselej neomadežane Device Marije, za vse dni v mesecu poleg sv. Alfonza Ligvorijana. Spisal Janez Volčič. — V. natis. I. Izdaja brez bratovščinske pobožnosti. V usnje vezana z marmornatim obrezkom 90 kr., v usnje vezana s zlatim obrezkom 1 gld. 25 kr., v usnje vezana s zlatim obrezkom in pozlačena 1 gld. 50 kr. — II. izdaja z bratovščinsko pobožnostjo. V usnje vezana z marmornatim obrezkom 1 gld., v usnje vezana s zlatim obrezkom 1 gld. 40 kr., v usnje vezana s zlatim obrezkom in pozlačena 1 gld. 80 kr.

Te knjige se dobivajo v navedenih platnicah in po imenovanih cenah, pa tudi lepše vezane pri podpisnem in v vseh bukvarnah.

Mat. Gerber, Ljubljana,

(Josip C. Gerber),

založna trgovina s papirjem in knjigovoznicu.

NB. Pri poštnih pošiljativah se plača od vsake knjige po 10 kr. več. (3)

Št. 9475.

Razglas.

Deželni odbor s tem objavlja, da se bode poberanje nastopne deželne naklade:

a) od porabljenih likerjev in vseh oslajenih opojnih tekočin, brez razločka na stopinje alkoholovine od hektolitra po 6 gld. av. v.;

b) od vseh ostalih porabljenih žganih opojnih tekočin po stopinjah 100 delnega alkoholometra za vsako hektolitersko stopinjo po 18 kr. av. v.,

v vseh davčnih okrajih Kranjske za dōbo od 1. februarja 1888 do 31. decembra 1888 in odnosno za leti 1889 in 1890 potom javne dražbe pod spodaj navedenimi pogoji v najem dalo.

Dražbena cena, ki se bode izklicala za 11 mesecev leta 1888 postavljena je za davčni okraj:

Postojna	2.200 gld.
Bistrica	1.467 „
Senožeče	1.100 „
Vipava	367 „
Kočevje	1.100 „
Velike Lašiče	1.100 „
Ribnica	2.750 „
Krško	550 „
Kostanjevica	367 „
Mokronog	1.467 „
Radeče	275 „
Kranj	12.834 „
Škofja Loka	4.767 „
Tržič	3.667 „
Ljubljanska okolica	12.834 „
Vrhnika	1.834 „
Litija	5.500 „
Zatičina	1.467 „
Idrija	1.467 „
Lož	2.750 „
Logatec	1.834 „
Kranjska gora	2.567 „
Radovljica	9.167 „
Novo mesto	1.467 „
Žužemperk	550 „
Trebnje	367 „
Brdo	2.200 „
Kamnik	11.000 „
Metlika	367 „
Črnomelj	367 „
Ljubljana mesto	12.834 „

Dražbena cena, ki se bode izklicala za leto 1889 in 1890, postavljena je za vsako leto, in sicer za davčni okraj:

Postojna	2.400 gld.
Bistrica	1.600 „
Senožeče	1.200 „
Vipava	400 „
Kočevje	1.200 „
Velike Lašiče	1.200 „
Ribnica	3.000 „
Krško	600 „
Kostanjevica	400 „
Mokronog	1.600 „
Radeče	300 „
Kranj	14.000 „
Loka	5.200 „
Tržič	4.000 „
Ljubljanska okolica	14.000 „
Vrhnika	2.000 „
Litija	6.000 „
Zatičina	1.600 „
Idrija	1.600 „
Lož	3.000 „
Logatec	2.000 „
Kranjska gora	2.800 „
Radovljica	10.000 „
Novo mesto	1.600 „
Žužemperk	600 „
Trebnje	400 „
Brdo	2.400 gld.
Kamnik	12.000 „
Metlika	400 „
Črnomelj	400 „
Ljubljana mesto	14.000 „

Dražbena obravnava vršila se bode dné 23. januarija 1888 ob 11. uri dopoldne pri deželnem odboru kranjskem v Ljubljani, in se bode pri tej vsak navedenih davčnih okrajev v namen zakupa izklical posebej.

Druge določbe, pod katerimi se bode oddajal zakup, nahajajo se v „Ljubljančanki“ od dné 5. januarija 1888.

Od deželnega odbora Kranjskega

v Ljubljani dné 2. jnuarija 1888. (1)

Zahvala.

G. Josip Kržič, tukajšnji posestnik in krēm r. je naši šoli naročil 50 iztisov „Angeljčka“. V dolžnost si štejem, da se v imenu obdarovane šolske mladine javno zahvalim blagemu dobrotniku.

V Borovnici 5. januarija 1888.

Fr. Papler,
nadučitelj.

ČEBELNO-VOŠČENE SVEČE SEEMANN

Ljubljani.